

Arrest

nr. 197 660 van 10 januari 2018
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Suzanne VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 8 januari 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 3 januari 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. Verzoeker diende op 20 augustus 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 21 maart 2011 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk en gaf ze een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).
- 1.2. Op 17 januari 2013 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ascendent van een minderjarig kind. Op 17 april 2013 meldde de verwerende partij dat deze aanvraag tot gezinshereniging niet verder zou worden behandeld, gelet op het feit dat verzoeker niet de wettelijke vader van het minderjarige kind was.
- 1.3. Op 17 april 2013 gaf de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 136 602 van 19 januari 2015 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing.
- 1.4. Op 25 juni 2015 gaf de verwerende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 154 047 van 7 oktober 2015 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing.
- 1.5. Op 18 april 2016 diende verzoeker een aanvraag voor een toelating tot verblijf in, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet, dit in functie van zijn echtgenote.
- 1.6. Op 22 november 2016 nam de verwerende partij een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater). Op 22 november 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 184 836 van 30 maart 2017 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers beroep tegen deze beslissingen.
- 1.7. Op 3 januari 2018 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven (bijlage 13septies). Er werd hem eveneens een inreisverbod opgelegd (bijlage 13sexies). De huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 januari 2018, dat als volgt gemotiveerd is:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Hij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op 28/11/2016.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene diende op 24.08.2010 een aanvraag tot medische regularisatie in (artikel 9ter van de Vreemdelingenwet). DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 21.03.2011. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 04.04.2011. Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou hem gewijzigd, dat betrokkene bij hem verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Ghana is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk.

Kinderen:

- Zoon: B., E. S.I (°X/X/2006)
- Dochter: B., D. K. (°X/X/2007)
- Zoon: B., M. D. (°X/X/2009)
- Dochter: B., L. S. (°X/X/2011)
- Dochter: A., S. N. K. (°X/X/2013)
- Dochter: A., F. S. (°X/X/2015)

Op 17.01.2013 diende betrokkene een aanvraag tot verblijf op basis van gezinshereniging in als bloedverwant van B. S. (°X/X/2006) in functie van vaderschap. DVZ verwierp deze aanvraag (d.d.14/04/2013 en gaf bovendien een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Betrokkene nam kennis van deze beslissing en van het bevel op 10/07/2013. Hij startte een schorsende beroepsprocedure bij de RVV tegen deze beslissing. Op 19.1.2015 werd het BGV door RVV vernietigd. Op 25/6/2015 werd een nieuw BGV beslist. Dit werd betekend op 03/07/2015.

Op 18.04.2016 diende betrokkene een nieuwe aanvraag tot verblijf op basis van gezinshereniging in als echtgenoot van S. E. (°X/X/1981) in functie van huwelijk. (Geregistreerd op 19.12.2015) DVZ verwierp deze aanvraag (d.d.22/11/2016 en gaf bovendien een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Betrokkene nam kennis van deze beslissing en van het bevel op 28/11/2016. Hij startte op 27.12/2016 een schorsende beroepsprocedure bij de RVV tegen deze beslissing. Op 30.03.2017 werd het beroep door RVV verworpen.

Het feit dat betrokkenes echtgenote S. E. en (biologische) kinderen legaal in België verblijven geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Volgens informatie van de politie van Wichelen d.d. 3/01/2018 woont betrokkene niet bij z'n gezin. Hij zou er af en toe verblijven en/of op bezoek komen. Maar de politie wordt ook regelmatig opgeroepen voor meldingen van echtelijke ruzie en overlast.

De echtgenote gaf bij dergelijke aangelegenheden al meermaals aan dat betrokkene het pand dient te verlaten en er niet kan verblijven. Er is dus de facto twijfel of er sprake is van een familiale cel.

Een repatriëring naar hem land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kan in Ghana ten allen tijde een aanvraag indienen bij de Belgische vertegenwoordiging ter plaatse voor een (tijdelijke) verblijfsmachtiging om z'n familie (kinderen/echtgenote) in België te bezoeken.

Het staat de echtgenote ook vrij om naar Ghana te reizen om haar echtgenoot te bezoeken samen met de kinderen. Zij kunnen bovendien contact houden via de moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd (13sexies van 03/01/2018). Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 3 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Ook met betrekking tot het inreisverbod is er van een schending van artikel 8 van het EVRM geen sprake.

Betrokkene werd door de gemeente Wichelen op 13/08/2013 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Hij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op 28/11/2016.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene diende op 24.08.2010 een aanvraag tot medische regularisatie in (artikel 9ter van de Vreemdelingenwet). DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 21.03.2011. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 04.04.2011. Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou hem gewijzigd, dat betrokkene bij hem verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Ghana is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk.

Kinderen:

- Zoon: B., E. S.I (°X/X/2006)*
- Dochter: B., D. K. (°X/X/2007)*
- Zoon: B., M. D. (°X/X/2009)*
- Dochter: B., L. S. (°X/X/2011)*
- Dochter: A., S. N. K. (°X/X/2013)*
- Dochter: A., F. S. (°X/X/2015)*

Op 17.01.2013 diende betrokkene een aanvraag tot verblijf op basis van gezinshereniging in als bloedverwant van B. S. (°X/X/2006) in functie van vaderschap. DVZ verwierp deze aanvraag (d.d.14/04/2013 en gaf bovendien een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Betrokkene nam kennis van deze beslissing en van het bevel op 10/07/2013. Hij startte een schorsende beroepsprocedure bij de RVV tegen deze beslissing. Op 19.1.2015 werd het BGV door RVV vernietigd.

Op 25/6/2015 werd een nieuw BGV beslist. Dit werd betekend op 03/07/2015.

Op 18.04.2016 diende betrokkene een nieuwe aanvraag tot verblijf op basis van gezinshereniging in als echtgenoot van S. E. (°X/X/1981) in functie van huwelijk. (Geregistreerd op 19.12.2015) DVZ verwierp deze aanvraag (d.d.22/11/2016 en gaf bovendien een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Betrokkene nam kennis van deze beslissing en van het bevel op 28/11/2016. Hij startte op 27.12/2016 een schorsende beroepsprocedure bij de RVV tegen deze beslissing. Op 30.03.2017 werd het beroep door RVV verworpen.

Het feit dat betrokkenes echtgenote S. E. en (biologische) kinderen legaal in België verblijven geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Volgens informatie van de politie van Wichelen d.d. 3/01/2018 woont betrokkene niet bij z'n gezin. Hij zou er af en toe verblijven en/of op bezoek komen. Maar de politie wordt ook regelmatig opgeroepen voor meldingen van echtelijke ruzie en overlast.

De echtgenote gaf bij dergelijke aangelegenheden al meermaals aan dat betrokkene het pand dient te verlaten en er niet kan verblijven. Er is dus de facto twijfel of er sprake is van een familiale cel.

Een repatriëring naar hem land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kan in Ghana ten allen tijde een

aanvraag indienen bij de Belgische vertegenwoordiging ter plaatse voor een (tijdelijke) verblijfsmachtiging om z'n familie (kinderen/echtgenote) in België te bezoeken.

Het staat de echtgenote ook vrij om naar Ghana te reizen om haar echtgenoot te bezoeken samen met de kinderen. Zij kunnen bovendien contact houden via de moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd (13sexies van 03/01/2018). Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 3 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Ook met betrekking tot het inreisverbod is er van een schending van artikel 8 van het EVRM geen sprake.

Betrokkene werd door de gemeente Wichelen op 13/08/2013 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Hij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op 28/11/2016.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene diende op 24.08.2010 een aanvraag tot medische regularisatie in (artikel 9ter van de Vreemdelingenwet). DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 21.03.2011. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 04.04.2011. Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou hem gewijzigd, dat betrokkene bij hem verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Ghana is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk.

kinderen

- Zoon: B., E. S.I (°X/X/2006)
- Dochter: B., D. K. (°X/X/2007)
- Zoon: B., M. D. (°X/X/2009)
- Dochter: B., L. S. (°X/X/2011)
- Dochter: A., S. N. K. (°X/X/2013)
- Dochter: A., F. S. (°X/X/2015)

Op 17.01.2013 diende betrokkene een aanvraag tot verblijf op basis van gezinshereniging in als bloedverwant van B. S. (°X/X/2006) in functie van vaderschap. DVZ verwierp deze aanvraag (d.d.14/04/2013 en gaf bovendien een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Betrokkene nam kennis van deze beslissing en van het bevel op 10/07/2013. Hij startte een schorsende beroepsprocedure bij de RVV tegen deze beslissing. Op 19.1.2015 werd het BGV door RVV vernietigd. Op 25/6/2015 werd een nieuw BGV beslist. Dit werd betekend op 03/07/2015.

Op 18.04.2016 diende betrokkene een nieuwe aanvraag tot verblijf op basis van gezinshereniging in als echtgenoot van S. E. (°X/X/1981) in functie van huwelijk. (Geregistreerd op 19.12.2015) DVZ verwierp deze aanvraag (d.d.22/11/2016 en gaf bovendien een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Betrokkene nam kennis van deze beslissing en van het bevel op 28/11/2016. Hij startte op 27.12/2016 een schorsende beroepsprocedure bij de RVV tegen deze beslissing. Op 30.03.2017 werd het beroep door RVV verworpen.

Het feit dat betrokkene's echtgenote S. E. en (biologische) kinderen legaal in België verblijven geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Volgens informatie van de politie van Wichelen d.d. 3/01/2018 woont betrokkene niet bij z'n gezin. Hij zou er af en toe verblijven en/of op bezoek komen. Maar de politie wordt ook regelmatig opgeroepen voor meldingen van echtelijke ruzie en overlast.

De echtgenote gaf bij dergelijke aangelegenheden al meermaals aan dat betrokkene het pand dient te verlaten en er niet kan verblijven. Er is dus de facto twijfel of er sprake is van een familiale cel.

Een repatriëring naar hem land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kan in Ghana ten allen tijde een aanvraag indienen bij de Belgische vertegenwoordiging ter plaatse voor een (tijdelijke) verblijfsmachtiging om z'n familie (kinderen/echtgenote) in België te bezoeken.

Het staat de echtgenote ook vrij om naar Ghana te reizen om haar echtgenoot te bezoeken samen met de kinderen. Zij kunnen bovendien contact houden via de moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd (13sexies van 03/01/2018). Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 3 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Ook met betrekking tot het inreisverbod is er van een schending van artikel 8 van het EVRM geen sprake.

Betrokkene werd door de gemeente Wichelen op 13/08/2013 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, Koen Ekelmans, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Wetteren/Laarne/Wichelen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, A., S. O., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas vanaf 03/01/2018."

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij betoogt daarbij dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat hij een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met zijn partner met wie hij samenwoont. Hij wijst erop dat de verwerende partij hiervan op de hoogte is aangezien in de bestreden beslissing wordt vermeld dat er sprake is van echtelijke ruzies en overlast. Hieruit volgt, aldus verzoeker, dat hij wel degelijk aanwezig is en zich niet aan de verantwoordelijke autoriteiten wilde onttrekken. Hij herhaalt dat het echtpaar veel stress ondervindt, gezien de onzekere situatie van verzoeker en het feit dat zij zes gemeenschappelijke kinderen hebben. Hij wijst er eveneens op dat hij reeds een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend op basis van zijn oudste zoon B.E.S., waarbij na DNA-onderzoek werd aangetoond dat hij de vader van het kind is. Hij wijst er ook op dat hij op 19 december 2015 in het huwelijk is getreden met zijn echtgenote S.E. Het voorafgaandelijk onderzoek naar een schijnhuwelijk heeft geen elementen opgeleverd om de voltrekking van het huwelijk te weigeren.

Hij betoogt dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM. Hij voert aan dat de inbreuk op het gezinsleven een belangenafweging en proportionaliteitstoets moet doorstaan. Verzoeker wijst er in dit verband op dat zijn echtgenote een inkomen heeft en hij de zorg van de kinderen op zich neemt, hij wenst ook zijn financiële bijdrage te leveren van zodra hij een tewerkstelling kan zoeken. Hij wijst erop dat een terugkeer naar Ghana zware gevolgen met zich meebrengt, gelet op het feit dat verzoeker voor de kinderen zorgt.

Verzoeker wijst er ook op dat hij niet werd gehoord alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven. Hij wijst erop dat hij geen gevaar vormt voor de nationale orde, noch voor de openbare veiligheid of het economisch welzijn.

2.3.2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het Internationaal Verdrag betreffende de Rechten van het Kind, in het bijzonder artikel 9. Hij wijst daarbij eveneens op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en voert in concreto aan dat de kinderen het recht hebben gezinsbanden met hun vader te onderhouden.

2.3.2.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij wijst erop dat in de bestreden beslissing wordt getwijfeld over de verblijfssituatie van verzoeker, doordat de politie is tussengekomen bij echtelijke ruzies tussen het echtpaar. De motivering dat verzoeker niet zou samenwonen met zijn echtgenote en kinderen is dan ook manifest verkeerd. Verzoeker voert ook een schending aan van het redelijkheidsbeginsel waar wordt gesteld dat verzoeker zijn kinderen en echtgenote dient achter te laten in België. Hij voert aan dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker en zijn partner en kinderen reeds jarenlang een effectieve gezinscel vormen.

Verzoeker voert ten slotte ook een schending van het proportionaliteitsbeginsel, en van het motiveringsbeginsel aan.

2.3.2.4. Gelet op de inhoudelijke samenhang van de middelen, worden deze hierna gezamenlijk besproken.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing gesteund is op artikel 7 eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Daarbij wordt vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Met betrekking tot de reden waarom aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, steunt de bestreden beslissing op artikel 74/14, §3, 4°, van de vreemdelingenwet waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven. Aldus bevat de bestreden beslissing een uitdrukkelijke motivering met betrekking tot de motieven in rechte en in feite waarop deze gesteund is. Verzoeker brengt nergens in het verzoekschrift enig concreet element aan waaruit kan blijken dat deze motivering zou steunen op onjuiste motieven in feite of in rechte. Ook moet worden opgemerkt dat, waar verzoeker betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten zou steunen op een schending of een gevaar voor de openbare orde, dit betoog geen steun vindt in de stukken van het dossier.

Waar verzoeker aanvoert dat er “niet de minste belangenafweging” werd gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM, blijkt dat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering bevat met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, die luidt als volgt:

“Op 18.04.2016 diende betrokkene een nieuwe aanvraag tot verblijf op basis van gezinshereniging in als echtgenoot van S. E. (°X/X/1981) in functie van huwelijk. (Geregistreerd op 19.12.2015) DVZ verwierp deze aanvraag (d.d.22/11/2016 en gaf bovendien een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Betrokkene nam kennis van deze beslissing en van het bevel op 28/11/2016. Hij startte op 27.12/2016 een schorsende beroepsprocedure bij de RVV tegen deze beslissing. Op 30.03.2017 werd het beroep door RVV verworpen.

Het feit dat betrokkene echtgenote S. E. en (biologische) kinderen legaal in België verblijven geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Volgens informatie van de politie van Wichelen d.d. 3/01/2018 woont betrokkene niet bij z'n gezin. Hij zou er af en toe verblijven en/of op bezoek komen. Maar de politie wordt ook regelmatig opgeroepen voor meldingen van echtelijke ruzie en overlast.

De echtgenote gaf bij dergelijke aangelegenheden al meermaals aan dat betrokkene het pand dient te verlaten en er niet kan verblijven. Er is dus de facto twijfel of er sprake is van een familiale cel.

Een repatriëring naar hem land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kan in Ghana ten allen tijde een aanvraag indienen bij de Belgische vertegenwoordiging ter plaatse voor een (tijdelijke) verblijfsmachtiging om z'n familie (kinderen/echtgenote) in België te bezoeken.

Het staat de echtgenote ook vrij om naar Ghana te reizen om haar echtgenoot te bezoeken samen met de kinderen. Zij kunnen bovendien contact houden via de moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd (13sexies van 03/01/2018). Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 3 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Ook met betrekking tot het inreisverbod is er van een schending van artikel 8 van het EVRM geen sprake.”

Verzoeker voert aan dat deze beoordeling steunt op een onjuiste en onzorgvuldige feitenvinding, nu hij wel degelijk samenwoont met zijn vrouw en kinderen op hetzelfde adres en dat de bestreden beslissing bijgevolg een ernstige inbreuk vormt op het gezinsleven. Hij betoogt daarbij dat het feit dat hij door de politie op het adres van zijn vrouw en kinderen werd aangetroffen, aantoonde dat hij samenwoonde met het gezin. Verzoeker wijst er ook op dat de afstamming van zijn kinderen niet betwist wordt en dat zijn huwelijk niet werd aangemerkt als zijnde een schijnhuwelijk. Ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker in het verleden steeds met zijn echtgenote heeft samengewoond en dat dit naar aanleiding van de vroegere verblijfsprocedures door de verwerende partij geenszins werd betwist. Verzoeker voert dan ook aan dat er wel degelijk elementen zijn die wijzen op een effectief beleefd gezinsleven.

De vaststelling dat verzoeker geen effectief gezin vormt met zijn vrouw en kinderen, steunt, aldus de nota met opmerkingen van de verwerende partij, op het administratief verslag van de lokale politie te Wichelen d.d. 3 januari 2018 dat zich in het administratief dossier bevindt en dat stelt:

“Verklaring van de betrokkene : [A.D.G.] (03/01/18 01:06):

Zijn verklaringen interpreteren we als volgt

[A.S.] beweert te verblijven bij zijn partner [S.E.] en hun zeven kinderen te 9260 WICHELEN – [...]

Bij nazicht in het rijksregister wordt duidelijk dat [A.S.] niet ingeschreven staat op het adres en eveneens verlies van verblijfsrecht heeft. Om die reden starten wij RAAVIS op.

Wij identificeren [A.S.] aan de hand van klevers van de mutualiteit, aangezien [A.S.] ons geen andere identificatiedocumenten kan voorleggen.”

Verder verwijst de verwerende partij ook naar een synthesesedocument telefoongesprek van dezelfde datum, dat zich in het administratief dossier bevindt en waaruit blijkt:

“Gesprekspartner: PZ Wetteren Laarne Wichelen

Inhoud van het gesprek:

Politie dient bij dit gezin herhaaldelijk tussen te komen wegens ruzies, betrokkene staat niet ingeschreven op hetzelfde adres waar z'n echtgenote en kinderen wonen en mevrouw belt regelmatig

de politie om te vragen de echtgenoot uit het pand te verwijderen. Buiten lawaaioverlast werden er bij de tussenkomst op 3/1/2018 geen feiten van openbare orde vastgesteld. De echtgenoot [...] heeft vannacht wel klacht neergelegd tegen z'n echtgenote [...] omdat zij de kinderen zou slaan met een stok, waar hij beeldmateriaal over zou hebben als bewijs. Hierover is een PV opgesteld."

De Raad moet vaststellen dat in het politieverlag enkel te lezen staat dat verzoeker niet "ingeschreven staat" op het adres van zijn vrouw, wat op zich niet hoeft te verbazen, nu verzoeker actueel geen legale verblijfsstatus heeft. Ook het "synthesedocument telefoongesprek" lijkt veeleer aan te geven dat verzoeker wel degelijk samenwoont met zijn vrouw en kinderen, nu er in wordt vastgesteld dat de politie herhaaldelijk diende te interveniëren n.a.v. familiale ruzies en het feit dat de echtgenote regelmatig de politie belt met de vraag haar echtgenoot uit het pand te verwijderen. Minstens blijkt daaruit toch dat verzoeker geregeld in de woning aanwezig is.

De verzoekende partij maakt dan ook aannemelijk dat er tegenindicaties zijn ten aanzien van de vaststelling dat verzoeker geen gezin zou vormen met zijn vrouw en kinderen. Verzoeker merkt ook terecht op dat het feit dat de gezinssituatie getroebleerd is, niet volstaat om bij weeromstuit te besluiten dat er geen sprake meer zou zijn van een gezinsleven. Daarenboven wijst de advocaat van verzoekende partij er ter terechtzitting op dat uit het "synthesedocument telefoongesprek" blijkt dat verzoeker klacht heeft neergelegd tegen zijn echtgenote wegens mishandeling van de kinderen, wat het belang van een correcte beoordeling van het gezinsleven samengenomen met het belang van de minderjarige kinderen, lijkt te benadrukken.

Het motief dat verzoeker niet bij het gezin woont vindt dan ook geen steun in de stukken van het administratief dossier. Vermits bij de afweging van het gezinsleven en de belangen van de kinderen, zoals voorgeschreven door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, de verwerende partij is uitgegaan van de basispremissie dat verzoeker niet bij het gezin woont, wordt de beoordeling van het gezinsleven en de belangen van de kinderen door deze onzorgvuldige feitenvinding in zijn geheel aangetast.

De verzoekende partij maakt op het eerste zicht dan ook een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, *iuncto* artikel 8 van het EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

De middelen zijn in de aangegeven mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2..4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Naar luid van artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet wordt de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel geacht vervuld te zijn wanneer een ernstig middel wordt gesteund op een grondrecht. Gelet op het ernstig bevinden van een middel dat gerelateerd is aan artikel 8 van het EVRM, is dit te dezen het geval.

Hieruit volgt dat is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde om tot over te gaan tot schorsing zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 3 januari 2018 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

C. VERHAERT